

[Aksel Larson.]

gøre det. Jeg kan måske vente og overveje, om jeg skal gøre det, når vi får en markedsdebat, hvad vi jo nok får i nær fremtid. Da kunne jeg godt have lyst til at stille et forslag til dagsorden om, at Danmark omgående isoleret skal optage forhandlinger med fællesmarkedet om medlemskab, og så se, om venstre stemmer for det. Jeg er sikker på, at venstre ikke vil stemme for det.

Når jeg nu har sagt det så tydeligt, er det vel klart, at her drejer det sig om for venstre at skaffe sig et agitationsgrundlag. Efter at det har bildt størsteparten af Danmarks gårdmænd ind, at fællesmarkedet er noget godt, så tør det ikke sige sandheden til dem om, at venstre har vurderet forkert; man kører videre med den agitation, men man skal nok lade være med herinde at stille forslag om, at vi skal tage konsekvenserne af den.

Endelig en bemærkning til indenrigsministeren, som skulle svare mig på justitsministerens vegne. Han oplyste, at man havde ventet demonstrationer ved Rebild, og at de, der overtrådte politivedtægten, fik bødeforlæg, og så kunne de jo klage til domstolene. Det ved jeg godt, og det var slet ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte om, hvorfor regeringen instituerer den praksis, at hvis et menneske blot med et eneste ord på et offentligt friluftsmøde kommer med en afbrydelse til en taler, så skal den pågældende anholdes og have et bødeforlæg på 200 eller 300 kr. Det var det, jeg spurgte om. Er det regeringens mening om, hvordan ytringsfrihedens vilkår skal være i dette land i fremtiden, eller kan vi blive forskånet for noget sådant fremover? Og kan vi så samtidig bede om, at justitsministeren instruerer sine politimestre om, at de skal kende loven lidt bedre, end de gør, så man ikke går hen og giver et bødeforlæg ved politimesterembedet i Ålborg, som skulle være givet et helt andet sted.

Inden jeg går over til spørgsmålet om skatterne og hr. Poul Møllers dagsordensforslag, vil jeg dog have lov til at drage en ny sag frem. Jeg er blevet opmærksom på — jeg var desværre ikke opmærksom på det i går — at udenrigsministeren har udtalt sig til pressen under sit ophold i Ottawa, og dér skal han — jeg støtter mig her på B. T. — have sagt, at Vesttyskland hverken

direkte eller indirekte bør få adgang til atomvåben; han skal videre have sagt, at det ikke vil være klogt af De Forenede Stater at afgive nogen del af sin kontrol over kernevåben til Vesttyskland.

Det kan naturligvis kun glæde mig og formodentlig alle, at udenrigsministeren har udtalt sig sådan, og jeg ønsker, det skal drages frem her. Men jeg vil gerne, da jeg kun har avismeddelelser at støtte mig til, bede om at få en bekræftelse på, at sådan har udenrigsministeren udtalt sig, og at dette er den danske regerings politik i dette spørgsmål.

Derpå til skatterne og dagsordensforslaget. Vi ved udmærket vel, at man med en vis berettigelse kan tale om skattechok i forbindelse med de skattestigninger, som måtte blive følgen af, at vi har et fuldkommen skørt skattesystem med en skattefradragsregel. Jeg er klar over, at de, der endnu krampagtigt holder fast ved skattefradragsreglen, drives fra skanse til skanse, indtager en defensiv stilling og nu forsøger på en af de sidste skanser at stille det op sådan, at fordi vi ikke har et merindkomstfradrag, kommer disse stigninger. Ja men det er da ikke rigtigt; disse stigninger kommer, fordi vi har skattefradragsreglen, som foruden mange andre ting — jeg skal ikke holde et foredrag herom, som finansministeren kunne holde meget bedre end jeg — bevirker, at vi er nødt til at operere med nogle meget høje skatteprocenter, og så bliver muligheden for at lave en rimelig, progressivt glidende skatteskala yderst begrænset. Springene bliver for store. Hvis vi ikke havde skattefradragsreglen, ville det se helt anderledes ud; så var der en langt større indkomstmasse at ligne statsskatten på, og så ville vi ikke komme ud for dette her.

Jeg må tilføje, at det jo er sådan, at den pålignede skat, man betaler af sin løbende indtægt, er lignet på indtægten i fjor eller i forfjor, hvor indtægten formentlig for de fleste var lavere end nu. Det vil altså sige, at den løbende skat, man betaler, ikke står i forhold til den indtægt, man har nu, og det får virkning, når man næste gang skal udfylde sin selvangivelse og derpå til næste år sættes i skat af den indtægt, man selvangiver. Det er det, der er forholdet; det er derfor, vi har de tilstande, og derfor